

Εισαγωγή

Η έκδοση που κρατάς στα χέρια σου είναι το αποτέλεσμα των διανοητικών διεργασιών και αναζητήσεων της αυτόνομης ανθελληνικής ομάδας blackbox κατά την τελευταία τριετία. Αυτή η εκδοτική απόπειρα συνοδεύεται από την επιλογή μας να θέσουμε ένα τέλος στην λειτουργία της συνέλευσης. Ένα τέλος ασυνήθιστο, ελπίζουμε πολλά υποσχόμενο, και σε καμία περίπτωση δεν θα μπορούσαμε να το αναφέρουμε ως “διάλυση”, εφόσον το σύνολο των μελών της ομάδας προσχωρούν στην αυτόνομη ομάδα Antifa Selanik.

Χωρίζεται σε δύο μέρη, τα οποία μπορεί να μην συνδέονται μεταξύ τους με προφανή τρόπο, όμως η συνεκτική ουσία τους είναι η καταγραφή των πιο κομβικών πολιτικών και οργανωτικών συμπερασμάτων μας από την σύντομη διαδρομή της ομάδας στην δημόσια σφαίρα.

Το πρώτο μέρος αποτελείται από μία σειρά κειμένων που γράφτηκαν μέσα στο πρώτο εξάμηνο του 2022, και είναι ένας απολογισμός σχετικά με τα εργαλεία κατανόησης του κόσμου γύρω μας και τους τρόπους οργάνωσής μας. Αναλυτικότερα το κείμενο “Ένα ασυνήθιστο τέλος” περιγράφει την πολιτική γενεαλογία της συνέλευσης με το βλέμμα στραμμένο στην ιστορία των τελευταίων 20 ετών. Εξιστορεί την προσπάθειά μας να κατανοήσουμε στο σύνολο έναν καπιταλιστικό, πατριαρχικό, ρατσιστικό κόσμο, και πως οδηγηθήκαμε σε αυτό που η εργατική αυτονομία αναφέρει από τα 70’s ως “κοινωνικό εργοστάσιο”: την ένταξη κάθε πτυχής της κοινωνικής μας δραστηριότητας στον κόσμο του κεφαλαίου. Επιπλέον, σχολιάζει τα ατελείωτα οργανωτικά αδιέξοδα του αναρχικού χώρου και καταλήγει στα συμπεράσματα που εξάγαμε και την απόφαση που πήραμε να προσχωρήσουμε στην εργατική αυτονομία. Το κείμενο “Ο αντισημιτισμός και οι αστερισμοί της ιστορίας” συνοψίζει τις συζητήσεις που κάναμε τα τελευταία χρόνια προσπαθώντας να ερμηνεύσουμε τον αντισημιτισμό στην Ελλάδα του 21ου αιώνα, σε συνάρτηση με τις πολιτικές στρατηγικές του κράτους από την μία και την αντιφασιστική προλεταριακή ματιά από την άλλη. Το τρίτο κείμενο του πρώτου μέρους με τίτλο “Η διαθεματικότητα και γιατί δεν μας κάνει” περιγράφει αναλυτικά την διαδρομή μας αναφορικά με το εργαλείο της διαθεματικότητας, από την αρχική καχυποψία μας στην χρήση του μέχρι και την απόρριψή του, τελικά, ως μεθόδου κατανόησης της πραγματικότητας.

Το δεύτερο μέρος της έκδοσης απαρτίζεται από επτά αναδημοσιευμένα κείμενα τα οποία αναρτήθηκαν στο site του blackbox κατά την διάρκεια του 2021. Τα συγκεκριμένα κείμενα επιλέχθηκαν διότι κρίναμε ότι απεικονίζουν την ροή σκέψης μας και την προσπάθεια συγκρότησης συλλογικής άποψης για την ιστορία του ελληνικού κράτους και τις στρατηγικές του.

Τα πρώτα κείμενα αποτελούν μία τριλογία με όνομα “Μυθολογίες της κρίσης” και είναι η έκθεση της μεθοδολογίας μας απέναντι στις ρητορικές δημοσιογράφων και λοιπών κρατικών υπαλλήλων που βάλθηκαν να μας πείσουν ότι ένας ιός ευθύνεται για το ατελείωτο σκατό που φάγαμε εκείνη την περίοδο, και συνεχίζουμε με διάφορους τρόπους να τρώμε. Ορμώμενο από το παράδειγμα του Brexit και το φρακάρισμα του λιμανιού του Ντόβερ, επισημαίνει πως η καπιταλιστική πραγματικότητα δεν καθορίζεται από κανενός είδους φυσικό φαινόμενο ή ιό, αλλά επηρεάζεται δραματικά από την κυριαρχία της κρατικής ιδεολογίας και τον ολοένα και αυξανόμενο κρατικό έλεγχο σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Τα επόμενα δύο κείμενα της σειράς, με αφορμή το περίφημο πλάνο αναδιάρθρωσης του ελληνικού καπιταλισμού (Έκθεση Πισσαριδίη), στοιχειοθετούν τα πλάνα και τις επιδιώξεις των αφεντικών με όχημα το λοκντάουν και το κούρεμα του μη-παραγωγικού κεφαλαίου. Δίνει έμφαση στην ανάγκη του ελληνικού κεφαλαίου να εντείνει την παραγωγικότητα του, καθώς και να βγει πιο ανταγωνιστικό απέναντι στους άλλους καπιταλισμούς.

Στο κείμενο “Η άσκοπη κυκλοφορία σε σκόπιμη καταστολή”, με μια αναφορά στον flaneur του Baudelaire, συσχετίζεται η αντιπαραγωγικότητα της άσκοπης περιπλάνησης με την χρησιμότητα της εργατικής πειθάρχησης σε καιρούς κρίσης. Υπενθυμίζεται σθεναρά πως ο απώτερος στόχος των αφεντικών μας είναι να ζούμε μόνο για να παράγουμε και να αναπαραγόμαστε, ή αλλιώς να δουλεύουμε - να τρώμε - να κοιμόμαστε και να μην λέμε και πολλά.

Το κείμενο “Πόσο θα κερδίσει η οικονομία αν σπάσουν τα στερεότυπα για τις γυναίκες;” μιλάει για την δουλειά που κλήθηκαν να κάνουν οι γυναίκες στα χρόνια της καραντίνας, και περιγράφει το πως τα κράτη και τα αφεντικά αγωνιωδώς προσπαθούν να βρουν όλο και περισσότερους τρόπους για να εκμεταλλευτούν την γυναικεία εργασία.

Ακολουθεί ένα κείμενο με ιστορική θεματολογία, με τίτλο “Η πυρκαγιά του 1917 και η θεωρία του Μαύρου Κύκνου”. Εκεί “προσπαθούμε να σχηματίσουμε έναν αστερισμό μεταξύ της ιστορικής μνήμης και ερμηνείας, της αντίληψης μας για το πως λειτουργεί ο καπιταλιστικός κόσμος, της συγκυρίας που ζούμε και της οργανωμένης μας τοποθέτησης σε αυτήν. Έτσι, μοιραία, αυτό το κείμενο θα περάσει από τον κόσμο της πυρκαγιάς για να φτάσει στον κόσμο του ιού.” Ορμώμενοι από το μεθοδολογικό σχήμα που χρησιμοποιήθηκε και σε προηγούμενα κείμενα παρατηρούμε ότι όπως για παράδειγμα το βρετανικό κράτος σχεδίαζε να εντείνει τα “υγειονομικά” μέτρα ενόψει Brexit “ανεξάρτητα από την πορεία της πανδημίας”, έτσι και οι πολεοδόμοι της Θεσσαλονίκης σχεδίασαν το γκρέμισμα των συναγωγών “ανεξάρτητα από τον βαθμό βλάβης που είχαν υποστεί”.

Το “Θέσεις για την κατασκευή της “Γενοκτονίας των Ποντίων”” είναι ένα

κείμενο λίγο διαφορετικό από τα άλλα, ένα κείμενο που καταπιάνεται με ένα αναμενόμενο δύσκολο ζήτημα για την πόλη της Θεσσαλονίκης, το ζήτημα των σφαγών και διωγμών των χριστιανών του Πόντου από τον Τουρκικό Εθνικό Στρατό στις αρχές του 20ου αιώνα. Επιλέγουμε να αναδείξουμε την μονομερή και εργαλειακή χρήση του όρου “γενοκτονία” από το ελληνικό κράτος, που στοχεύει αφενός στην αποσιώπηση των εγκλημάτων του ελληνικού στρατού την ίδια περίοδο και αφετέρου σε ένα ισχυρό διπλωματικό και πολιτικό χαρτί για το ελληνοτουρκικό bras-de-fer.

Εν ολίγοις, καταθέτουμε δημόσια μια ιστορία με πολλές πιθανές χρήσεις στο παρόν και το μέλλον. Το ουσιαστικό θέμα αυτής της έκδοσης είναι ένα σύνολο πολιτικών προσπαθειών, λαθών, οργανωτικών αδιεξόδων και εν τέλει μεταλλάξεων που έχουν απασχολήσει μερικές χιλιάδες ανθρώπους, και σίγουρα θα απασχολήσουν πολλούς ακόμα. Αφορά την προσπάθεια μας να συγκροτήσουμε μία *antifa* οργάνωση με κοινή αφήγηση για τον κόσμο, μακριά από το κράτος και την αριστερά του, το πως φάγαμε με διάφορους τρόπους τα μούτρα μας σ’ αυτή την προσπάθεια και με τι εφόδια συνεχίζουμε.